

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv. IX. 30.191/2010/5.szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a dr. Varga István ügyvéd és dr. Benedek Andrienne jogtanácsos által képviselt **felperesnek** dr. Borbás Ágnes ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **kártérítés** iránt a Fővárosi Bíróságnál 2.G.41.852/2008. szám alatt indult és a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.518/2009/4. számú közbenső ítéletével elbírált perében a fenti számú másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelme folytán a 2010. október 19-én tartott tárgyaláson meghozta következő

í t é l e t e t:

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.518/2009/4. számú közbenső ítéletét hatályon kívül helyezi és a Fővárosi Bíróság 2.G.41.852/2008/7. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 1,413.700 (Egymillió-négyszáztizenháromezer-hétszáz) forint másodfokú és felülvizsgálati együttes perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az alperes a perben nem álló Kft-vel 1999. augusztus 16-án kötött hitelkeret szerződésben 1,000.000.000 Ft hitelkeret rendelkezésre tartását vállalta a Kft. részére. A szerződés biztosítására 1999. augusztus 19-én vagyont terhelő keretbiztosítéki jelzálogszerződést kötöttek, amely szerint első ranghelyen zálogjog illeti meg az alperest a Kft. tulajdonában álló, valamint a hitelszerződés fennállása alatt tulajdonába kerülő vagyontárgyain, elsősorban az árukészletén a vagyont alkotó egyes vagyontárgyak, jogok meghatározása nélkül. Kikötötték, hogy a bank kielégítési jogának megnyíltával a vagyont terhelő keretbiztosítéki jelzálogjog a bank által a zálogkötelezetthez intézett írásbeli nyilatkozatban meghatározott vagyontárgyakat terhelő zálogjoggá alakul át, az ily módon egyediesített zálogtárgyakat a bank a követelés kielégítéséhez szükséges mértékben birtokba veheti. A Kft. a szerződés 2005. július 27-i módosításában hozzájárult ahhoz, hogy az alperes a vagyontárgyakat a kielégítési joga megnyíltától számított 180 napon belül maga értékesítse, ez esetben a bank a

zálogkötelezett helyett és nevében eljárva jogosult a vagyontárgyak tulajdonjogának átruházására.

A felperes mint szállító és a Kft. mint kereskedő 1999. szeptember 1-én "általános szerződési feltételek" megnevezésű határozatlan időre szóló megállapodást kötöttek, az ebben foglalt feltételek szabályozták a felperes és a Kft. közötti együttműködést a különböző gépek és szépségápolási cikkek forgalmazásával kapcsolatos kérdésekben. A szerződő felek a forgalmazandó árukra nézve kondíciós megállapodást kötöttek, amelyeket időnként megújítottak. Az általános szerződési feltételek elnevezésű megállapodás szerint a felperes a Kft. egyedi megrendelése alapján zálogjoggal terhelten értékesíti a szerződésben meghatározott termékeket és az egy szállítólevélen szállított áruk teljes ellenértékének a kiegyenlítéséig fenntartja az árukra vonatkozó tulajdonjogát, amely azonban az értékesítést nem akadályozza. A felperes az árukat a Kft. egyedi megrendelése alapján szállította és azokról számlát állított ki.

Az alperes a Kft-vel kötött zálogszerződés alapján fennálló, vagyont terhelő keretbiztosítéki jelzálogjogát 2005. augusztus 3-án közjegyzői okiratba foglalt "átalakító nyilatkozattal" keretbiztosítéki ingó jelzálogjoggá alakította át, a nyilatkozat 1. számú mellékletében, cikkszám, megnevezés és mennyiség megjelölésével felsorolt ingó zálogtárgyakra, és erről a Kft-t az okirat hiteles kiadmányának megküldésével értesítette. A zálogtárgyakra nézve az alperes keretbiztosítéki ingó jelzálogjoga az Országos Közjegyzői Kamara nyilvántartásába bejegyzésre került.

A Kft. 2005. augusztus 3-án tájékoztatta az alperest a szállítóival, többek között a felperessel szemben fennálló tartozásairól, azt is közölve, hogy a szállítók "többségénél az áru tulajdonjog fenntartása mellett került átadásra, amit a számlán vagy a szállítói szerződésben előre rögzítettek." Az alperes a fenti tartalmú levelet 2005. augusztus 3-án átvette. Az alperes mint zálogjogosult a Kft-nek a közjegyzői okiratba foglalt készletét birtokba vette és 2005. augusztus 4-én értékesítette.

A felperes a Kft. 2005. augusztus 15-én kelt leveléből értesült arról, hogy az alperes a Kft-vel kötött hitelszerződést felmondta és a nála lévő árukészletet jelzálogjogosultként harmadik személy részére értékesítette. A felperes ezt követően közölte az alperessel, hogy a lefoglalt áruk az ő tulajdonát képezik, és azt vissza kívánja szállítani. Az alperes válaszlevelében közölte, hogy a készletekre jelzálogjoggal rendelkezett, ez alapján azokat 2005. augusztus 4-én értékesítette, a tulajdonjog fenntartásáról csak az értékesítést követően a felperestől szerzett tudomást.

A Kft. időközben felszámolás alá került, a felperes a felszámolási eljárásban 73,884.162 Ft hitelezői igényt jelentett be, amelyet a felszámoló elismert és az "F" kategóriába besorolt.

A felperes a módosított keresetében 11,895.136 Ft, ennek 2005. augusztus 3-ától járó késedelmi kamata és a perköltségek megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresetét a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére alapítva elsődlegesen kártérítés, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás jogcímén terjesztette elő. Arra hivatkozott, hogy az általa leszállított árukra nézve a vételár kiegyenlítéséig a tulajdonjogját fenntartotta, így a Kft. raktárában lévő általa szállított áruk a saját tulajdonát képezik annak ellenére, hogy azokat a Kft. tartotta nyilván a saját készleteiben. Az alperes jogellenesen járt el, amikor a Kft. 2005. augusztus 3-ai leveléből tudomást szerzett a raktáron lévő áruk tekintetében tulajdonjoga fenntartásáról és ennek ellenére az árukészletet értékesítette. E magatartásával az áruknak a számlákban szereplő, az ÁFA-t is tartalmazó ellenértékével azonos mértékű kárt okozott, amit köteles megtéríteni.

Másodlagos kereseti kérelmét azzal indokolta, hogy az alperes jogalap nélkül tartja magánál az áruért kapott ellenértéket.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy a Ptk. 368. §-ának (2) bekezdése szerint a Kft. és a felperes között létrejött Általános Szerződési Feltételek 7.2. pontja nem minősül a tulajdonjog fenntartására irányuló nyilatkozatnak. Amennyiben a nyilatkozat a tulajdonjog fenntartásának minősülne, úgy a kikötés semmis.

Az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság a 2.G.41.270/2006/17. számú ítéletével a keresetet elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 16.Gf.40.222/2008/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban a Fővárosi Bíróság a 2.G.41.852.2008/7. számú ítéletében a felperes keresetét ismételten elutasította és kötelezte a felperest az alperes javára 1,000.000 Ft perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a bankhitelt biztosító vagyont terhelő keretbiztosítéki jelzálogjog a Ptk. 1996. évi XXVI. törvény 1. §-ával módosított 254. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint jött létre. A keretbiztosítéki jelzálogjog a 7/1997.(I.22.) Korm. rendelet 7. §-ának (3) bekezdése alapján az átalakító nyilatkozat közlésével keletkeztetett zálogjogot a meghatározott vagyontárgyakon. A felperes és a Kft. között az adott évre vonatkozó kondíciós megállapodás feltételei szerint a Ptk. 379. §-ának (1) bekezdése szerinti egyedi szállítási szerződések jöttek léte, amely az ingó adásvételi szerződés nevesített típusa. A

szállítási szerződés megkötésével az ingóságok feletti tulajdon dologi hatályú átszállása az ingók átadásával történt meg. Megállapította, hogy sem az 1999. szeptember 1. napján kötött megállapodás, sem az évente módosított kondíciós megállapodások nem foglalták magukban a szállítási szerződés lényeges tartalmi elemeit, kizárólag a szerződő felek együttműködésének kereteit tartalmazták. A vevő eseti megrendelése és annak elfogadása tekinthető olyan kötelmi hatályú akaratnyilatkozatnak, amelynek joghatásaként a szállítási szerződés létrejött. A felperes által rendelkezésre bocsátott eseti szállítási szerződéseket megtestesítő okiratok (a megrendelések és a számlák) a tulajdonjog fenntartásának feltételeit nem tartalmazták, ezért a bíróság nem állapíthatta meg, hogy a vevő és a felperes között létrejött egyes szállítási szerződéseknek bármely feltétel a részévé vált. Kifejtette, hogy a Ptk. 368.§-ának(2) bekezdése a vételár kiegyenlítése időtartamáig tiltja meg a vevőnek a dolog elidegenítését és terhelését. Az 1999. szeptember 1-én kötött megállapodás 7.2. pontja ezzel szemben a Kft-t mint vevőt feljogosította a dolog tulajdonjogának átruházására. Az áruk saját tulajdonként történő értékesítésének lehetősége azonban kizárja a felperes tulajdonjognak fenntartását. A tulajdonjog fenntartásának kikötése ezért harmadik személyekkel szemben dologi hatályú jogot a felperes javára nem keletkeztetett. Az alperes által az ingóságok lefoglalása és értékesítése ezért a felperessel szemben tanúsított jogellenes magatartásnak nem tekinthető, így a felperes kárigénye alaptalan, és a vételárral azonos összeggel az alperes jogalap nélkül sem gazdagodott.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezése folytán hozott 16.Gf.40.518/2009/4. számú közbenső ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes kártérítési felelőssége fennáll, míg a kár összezszerűsége tekintetében az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására utasította. Abból indult ki, hogy a Ptk-nak a perbeli időben hatályos 254. §-ának (1) és (2) bekezdése szerint zálogjogot csak a Kft. már meglévő, valamint a jövőben megszerzésre kerülő saját vagyona nézve lehetett alapítani, idegen, más tulajdonában álló vagyon elzálogosítására nem kerülhetett sor. Az alperes és a Kft. között 1999. augusztus 19-én létrejött szerződésben is akként rendelkeztek, hogy a vagyont terhelő zálogjog a szerződés megkötése időpontjában már a Kft. tulajdonában álló, illetve a szerződés hatálya alatt tulajdonába kerülő vagyontárgyakra terjed ki, így az átalakítás is kizárólag a zálogkötelezett tulajdonát képező vagyontárgyakra (árukészletre) vonatkozhatott. Megállapítható volt, hogy az áru értékesítése időpontjában az alperes ismerte az általános szállítási feltételek tulajdonjog fenntartására vonatkozó rendelkezéseit továbbá, hogy a Kft. az áru értékesítését megelőzően felhívta az alperes figyelmét arra, hogy az árukészlet nem kizárólag a tulajdonában lévő tárgyakból áll.

Ennek ellenére az alperes minden további vizsgálódás nélkül értékesítette az árukészletet, amely a kárfelelősségét megalapozó rosszhiszemű magatartásnak minősül.

A jogerős közbenső ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. A másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést a Ptk. 1999. augusztus 19-án hatályos 254. §-ának (1) bekezdésében, illetve 2005. augusztus 3-án hatályos 266. §-ának (1) bekezdésében, avagy a Ptk. 368. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglaltak megsértésében jelölte meg.

Előadta, hogy a felperes és a Kft. 1999. szeptember 1-jén kötött szerződésének 7.2. pontja a tulajdonjog fenntartásához fűződő joghatások kiváltására nem alkalmas. Az árukészlet átadásával ugyanis a tulajdonosi jogosítványok közül felperes nem csupán a birtoklás és a használat jogát, hanem a rendelkezési jogot is a vevőnek biztosította, hozzájárult a dolog értékesítéséhez. A tulajdonjog fenntartásához az a joghatás fűződik, hogy a vevő nem szerzi meg a tulajdonjogot, tehát a vevő rendelkezési joga korlátozást szenved. A tulajdonjog fenntartása ugyanis az eladó javára elidegenítési és terhelési tilalmat keletkeztet. Mivel a vevő nem válik tulajdonossá a dolgot nem idegenítheti el és nem terhelheti meg. A felperes viszont azzal, hogy lehetővé tette a kereskedő számára a termékek értékesítését, lemondott a rendelkezési jogáról, tehát az áru átadásától kezdve a tulajdonjog egyetlen részjogosítványával sem rendelkezett, a tulajdonjog fenntartásáról tehát már szó sem lehetett.

Tekintve, hogy a termékek átvételével a Kft. a tulajdonjog valamennyi részjogosítványával rendelkezett, az áru rendelkezése alá került, így az árura az alperes zálogjoga kiterjedt.

A Ptk. 368. §-a (2) bekezdésének 2. mondatában foglaltak megsértésével kapcsolatos álláspontját arra az esetre tartotta fenn, ha a korábbiak alapján a Legfelsőbb Bíróság nem állapítaná meg a már hivatkozott jogszabályok megsértését.

Előadta, hogy a Ptk. 114. §-ának (1) bekezdése értelmében az elidegenítési és terhelési tilalomba ütköző szerződés semmis. A Ptk. 368. §-a (2) bekezdésének 2. mondata akként rendelkezik, hogy nem alkalmazandó a semmisség jogkövetkezménye olyan személyek esetében, akik a jogot jóhiszeműen és ellenérték fejében szerezték. Az alperes arra hivatkozott, hogy a dolgokon ellenérték fejében szerezte a zálogjogát és jóhiszemű is volt, tehát vele szemben a felperes tulajdonjogának fenntartására alappal hivatkozni nem lehet.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős közbenső ítélet hatályban tartására irányult. Egyebek mellett arra hivatkozott,

hogy az alperes és a Kft. közötti zálogszerződésben a felek akként rendelkeztek, hogy az alperesnek, mint zálogkötelezettnek a bankhitel szerződés megkötésekor meglévő és annak hatálya alatt tulajdonába kerülő ingó vagyontárgyain áll fenn zálogjoga, az pedig nem vitatható, hogy a tulajdonjog fenntartása következtében a Kft. a felperes által leszállított árukon tulajdonjogot nem szerzett. Álláspontja szerint az alperes jóhiszeműsége nem állapítható meg.

-.-.-

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta és megállapította, hogy felülvizsgálati kérelem a következők szerint alapos.

Az eljáró bíróságok jogi álláspontja szerint a felperes és a Kft. között az adásvételi szerződés egyik speciális fajtája a Ptk. 379. §-ának (1) bekezdés szerinti szállítási szerződés jött létre. E szerződésben írt termékek mint ingóságok tulajdonjogának átruházáshoz a Ptk. 117. §-ának (2) bekezdése szerint az átruházásra irányuló szerződési nyilatkozaton felül a termék mint ingó dolog átadása szükséges. Az átadás ellenére sem szerzi meg az ingóság tulajdonjogát a vevő, ha az eladó a tulajdonjogát az eladott árun a Ptk. 368. §-ának (1) bekezdésében foglalt feltételek megtartásával fenntartotta. A tulajdonjog fenntartásával eladott terméken a vevő akkor sem szerezhethet tulajdonjogot, ha a termék a birtokába került. A perben nem álló Kft. tehát a felperes által részére értékesített termékeken a tulajdonjogot mindaddig nem szerezte meg, amíg azok számlázott ellenértékét ki nem egyenlítette.

Az alperes és a Kft. közötti bankhitelszerződés biztosítására a Kft. vagyonát terhelő, a Ptk. 1999. augusztus 19-én hatályos 254. §-ának (1) bekezdése szerinti, vagyont terhelő keretbiztosítéki jelzálogszerződés jött létre a vagyont alkotó egyes dolgok meghatározása nélkül. A jelzálogszerződés kiterjedt a Kft-nek a szerződés megkötésekor már tulajdonában álló és az azt követően tulajdonába kerülő vagyontárgyakra. Tény, hogy a vagyont terhelő jelzálogjog az átalakítással meghatározott vagyontárgyakon fennálló ingó jelzálogjoggá alakult át és az is, hogy ezek között lehetett olyan, az alperes által birtokba vett és értékesített vagyontárgy, amelyen a Kft. nem szerzett tulajdonjogot.

A tulajdonjognak a birtokba adással történő átruházását a már kifejtettek szerint a felperes tulajdonjog fenntartása akadályozta. A Ptk. 368. §-ának (2) bekezdése szerint a vevő a tulajdonjog fenntartásának hatálya alatt a dolgot nem idegenítheti el és nem terhelheti meg. Ez a rendelkezés harmadik személy jóhiszeműen és ellenérték fejében szerzett jogát nem érinti. Szerzett jog alatt a jogszabály helyes értelmezése szerint harmadik személyek által nem

csak a tulajdonjog, hanem a dolog megterhelésével kapcsolatos jogok, így a zálogjog megszerzése is értendő. Erre tekintettel azt kellett vizsgálni, hogy az alperes jóhiszeműen és ellenérték fejében megszerezte-e a perbehozott termékeken a keretbiztosítéki jelzálogjogot.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint az alperes jóhiszeműsége és ellenérték fejében történő megszerzése megállapítható volt.

A zálogjog alapítása a zálogjogosult vonatkozásában nem ingyenes. Ha kívülálló harmadik személy nyújtja a zálogtárgyat és a tartozást a zálogjoggal terhelt vagyontárgyból elégítik ki, a zálogtárgy tulajdonosa megszerzi a követelést annak egyéb biztosítékaival együtt. Ha a zálogtárgyat az adós maga szolgáltatja, akkor a hitelező a zálogjogra tekintettel, biztosíték elfogadásával nyújt hitelt mint pénzügyi szolgáltatást az adós részére. A zálogjog vonatkozásában tehát az ingyenesség nem áll fenn.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint az alperes jóhiszeműsége is fennállt.

Már az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, és azt a felperes utóbb sem tette vitássá, hogy a Kft. az aktuális árukészletéről rendszeresen (utóbb már hetente) tájékoztatást adott az alperesnek mint zálogjogosultnak. A kimutatott árukészletet a saját tulajdonaként tüntette fel annak alátámasztására, hogy alperesnek a zálogjoggal biztosított hitelkövetelése megfelelő fedezettel rendelkezik. A tájékoztatásban nem közölte, hogy a felsoroltak közül melyik áru, melyik szállítótól származik. A vagyont terhelő jelzálogjognak ingó jelzálogjoggá történő átalakításakor sem volt adata az alperesnek arról, hogy ki volt a szállítója azon egyes vagyontárgyaknak, amelyekre a zálogjogát megjelölte. Az átalakítás során egyébként nem vitásan ugyanazokat a konkrét termékeket jelölte meg zálogjoggal terheltekként, amelyek a Kft. kimutatásaiban cikkszámmal, névvel és darabszámmal ellátva kerültek feltüntetésre. Az átalakításról szóló közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatot az alperes a Kft.-nek megküldte.

Az alperesnek tudomása volt arról, hogy a Kft. és a felperes között volt egy keret megállapodás, amelyben a felperes az általa szállított áruk tekintetében tulajdonjog fenntartást kötött ki a vételár kifizetéséig. Arról azonban nem tudott, hogy konkrétan mely termékeken áll fenn a felperes tulajdonjoga, mert erre nézve 2005. augusztus 3-ig semmiféle tájékoztatást nem kapott. A felperes a 2007. február 21-én tartott tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy "az alperest annyiban tájékoztatták, amennyit maga az augusztus 3-ai irat tartalmaz".

A 2005. augusztus 3-án kelt az alpereshez írt levelében a Kft. a szállítók felé fennálló vevői tartozást közölte összegszerűen annak megjegyzésével, hogy "többségénél az áru tulajdonjog fenntartása

mellett került átadásra, amit számlán vagy szállítói szerződésben előre rögzítettek." Ez a közlés viszont nem volt alkalmas annak megállapítására, hogy az alperes által egyedileg meghatározott ingó zálogjoggal terhelt egyes áruféleségek mely szállítótól származtak, és hogy azokon a tulajdonjog fenntartása miatt a szállító tulajdonjoga fennáll. Ezt a Kft.-nek a kézhez vett listán szereplő vagyontárgyakról egyenként és darabonként kellett volna kimutatni, úgy ahogy a közjegyzői okiratban annak felsorolását az alperes megtette. Ilyen kimutatást azonban a Kft. az alperes felé nem küldött. Az augusztus 3-ai levélben a Kft. jelezte, hogy mellékeli a szállítói szerződéseket, de ezek elküldését elmulasztotta. Az iratokból megállapítható, hogy sem a konkrét szállításokról szóló időszakonként megújított kondíciós megállapodások, sem az egyedi megrendelések, sem a szállítólevelek, sem pedig a felperes által kiállított számlák nem utaltak a tulajdonjog fenntartására, így ha mellékelte volna a Kft. azokat az augusztus 3-ai leveléhez, belőlük az alperes nem tudta volna megállapítani, hogy melyik árut terhelte a tulajdonjog fenntartása.

A felperes maga sem tudta pontosan megállapítani, hogy mely termékek azok, amelyeken a tulajdonjogot fenntartotta, csak a tartozás összegét ismerte. A 2005. szeptember 5-én kelt az alpereshez címzett levelében még 63,671.138 Ft megfizetését kérte, az elszállított, de az ő tulajdonában álló áruk ellenértékeként. A 2006. március 20-án kelt levelében már P "D" és "C" árukészletre hivatkozással 9,516.109 Ft megfizetését kérte. A felperes 2005. december 16-án még a felszámolótól kért felvilágosítást arról, hogy mely Philips termékek voltak a Kft. birtokában 2005. augusztus 1-én. A felszámoló az ugyanezen a napon kelt válasziratában azt közölte, hogy csak az elszállított termékekről rendelkeznek listával, amelyből viszont nem volt megállapítható, hogy melyek a felperesi termékek.

A fentiekből megállapítható, hogy az az általános, minden konkrétumot nélkülöző közlés, miszerint az áruk többsége tulajdonjog fenntartása mellett került átadásra, nem tekinthető olyan tájékoztatásnak, amely az alperes rosszhiszeműségét megalapozná.

Az alperes tehát a perbehozott árukészleten a Ptk. 368. §-a (2) bekezdésének második fordulata szerint a felperes tulajdonjogának fenntartása ellenére is ingót terhelő keretbiztosítéki jelzálogjogot szerzett. Az áru birtokbavételére, értékesítésére és a saját követelésének a vételárba való beszámítására a Kft.-vel kötött szerződés feljogosította, ezért a zálogtárgyak birtokbavételével és értékesítésével felróható magatartást nem tanúsított, ezért a felperes keresete alaptalan.

Tekintve, hogy az alperest kártérítés címén visszafizetési kötelezettség nem terheli a birtokába került összeggel jogalap nélkül nem gazdagodott.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.518/2009/4. számú közbenső ítéletét a Pp. 275. §-ának (4) bekezdése szerint hatályon kívül helyezte és a Fővárosi Bíróság 2.G.41.852/2008/7. számú ítéletét helybenhagyta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme sikeres volt, ezért a felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles az alperesnek a másodfokú és felülvizsgálati eljárással okozott költségét megtéríteni. Az alperes másodfokú és felülvizsgálati perköltsége a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a/ és b/ pontja, valamint (5) bekezdése szerint felszámítható, az ÁFA-t is tartalmazó együttes másodfokú és felülvizsgálati ügyvédi munkadíjat (700.000 Ft), valamint 713.700 Ft felülvizsgálati eljárási illetékköltséget foglalja magában.

Budapest, 2010.október 19.

**Dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. előadó bíró,
Dr. Lőrincz Györgyné s.k. bíró**